

Köröskörül savanyú földszag

*Belépett hozzám a tavasz
s azt mondta: itt vagyok!
Néztem csak rá, mint részeg utcasöprőre,
aki mögött egy hosszú házszor
és sok-sok aranyesőbokor ácsorog.*

*Ha itt vagy: itt vagy, újjé, evoé,
morrantam rá békétlen szájjal
és nem hittem neki –
koszos tócsából ittak éppen
Hidegkút másnapos verebei.*

*S köröskörül savanyú földszag úszkált,
erjedő ágyásoké,
mintha már betek óta
ecettel locsolgatnák itt a kerteket,
hogy fakuljon ki minden rózsza,
nárcisz és viola...*

*Poétám, Csokonai,
terád gondoltam hirtelen:
Halántékomnál lenge páraködben
szőke bükkfűid zúgtak, s tudtam, tudtam,
hogy én már csak a te verseidben*

*szeretnék lakni, s nem a földön,
hol szépen csupán gyilkolni tudunk,
élni és újjászületni soba.
Lassan már a virágoknak is temető kell,
tömegsír, gyászfal, gyászmoha.*

*Evoé, tavasz, evoé, világ?
Ki tudna gyanútlanul várni rátok
egy rossz élet után, amikor
az édenkertek sorban mind becsuktak
és mélyülnek az útmelletti árkok?*

Örökség

Villoni hangra

*Nem értek semmit. Mégse szenvedek.
Szalmakazal tövében alszom el.
Megreccsen néha egy-egy kert-karó,
s az ól tetőről fakó nád felel.*

*Örökségemül ez maradt csupán
s ráadásul egyetlen árva ló
nyerítése, amely a templom falán
akkora lukat fűrt, mint egy ágyúgolyó.*

*Apám halott, anyám halott s a kút
is az. A mélyében megmaradt szemek
egymásnak ütköznek s fetrengenek,*

*mintha nem együtt ültek volna disznót,
s néztek volna őrzőngő jégvibart,
melyet Isten csak mérgében akart.*

Reggel a kertben

csonka szonett

*Nyílik a reggel, mint a régi boltok,
és minden van itt, ami kell nekem:
akácfa, bodza, zsörtölődő dongó
s egy domb árnyéka nyitott könyvemem.*

*Sokan híreltik: eltűntem már régen,
s a kamillás rét vakondja temetett.
A borzas hírt az újság is megírta
és ha megírta, igaz lehetett.*

*Igaz? nem igaz? Szemernyit se számít!
De hogyha mégis: ez a túvilág itt,
ez, ez a kert, mosolyom titkos műve,*

*honnét hangyák indulnak el a végtelenbe,
s megyek utánuk én is. Megyek, megyek,
s a hosszú úton nem vár rám több halál.*

Csoóri Sándor (1930) Ürömön él. A *Hitel* alapítója és főszerkesztője. Legutóbbi kötete: *A szétzilált nemzet* (2010).